

PROOI

PROOI

SABINA DE GRAEVE

ROMAN

2024

Beefcake Publishing

Nina

Een leven zonder Carlos kan ik me niet voorstellen. Het voelt alsof een tsunami mijn leven heeft weggevaagd. Ik ben wanhopig.

Al dagenlang heb ik me opgesloten in de slaapkamer van mijn appartement. Mijn mobieltje en mijn laptop heb ik uitgeschakeld. Ik wil doodgaan zonder gestoord te worden, luisterend naar Lara Fabian die haar pijn en verdriet uitschreeuwt in de song 'je suis malade'.

Precies zoals ik me voel. Af en toe wordt er aangebeld, maar ik wil geen bezoek en doe voor niemand open.

Carlos is als een virus waarmee ik besmet ben geraakt, als een ziekte zit hij in mijn lichaam. De eindejaarsfeesten breng ik door in bed, ziek van ellende en verdriet. Op oudejaarsnacht hoor ik het overal knallen. Het nieuwe jaar is begonnen. Ik denk aan Carlos, hoe we naar buiten zouden gaan met een glas champagne in de hand om naar het vuurwerk te kijken, om al kussend champagne in elkaars mond te spuiten en zo het oude jaar te laten overgaan in het nieuwe.

De tranen beginnen weer te stromen. Het verwondert me dat ik ook tranen heb.

Met het laatste restje uit de fles whisky slik ik een slaaptablet door. Ik wil slapen, dan hoef ik niet aan Carlos te denken want elke wakkere seconde is dat het enige wat ik doe. De fles whisky is een kerstaankoop. Carlos kan als geen ander Irish coffee maken. Carlos is gewoon de beste in alles wat hij doet.

We ontmoetten elkaar op een vernissage. Er waren veel mensen aanwezig in de galerie. Met een drankje in de hand stonden we allebei naar een reusachtig schilderij te kijken. Er was een zwart paard te zien dat voor een steile rotswand hing. Het dier was duidelijk aan het vallen. De kleuren vond ik prachtig. Het glanzende zwart tegen een krijtwitte achtergrond met vegen zandgeel en kaneelbruin, taupe en diepblauwe accenten. Het had iets afschuwelijks, iets dramatisch.

Je kon niet zien waar het paard zijn verticale tocht was begonnen of waar het die zou eindigen. Dat liet de kunstenaar over aan de verbeelding van de toeschouwer. In mijn verbeelding stortte het dier te pletter op de onzichtbare rotsen.

‘Imposant schilderij, hé?’ hoorde ik een stem naast mij zeggen.

‘Ja, absoluut.’ Ik draaide mijn hoofd opzij en zag een man met het profiel van een Griekse god. Halflang zwart haar met zilveren strepen erdoorheen, samengebonden in een staartje. Het artistieke type. Hij keek me aan met zijn hazelnootkleurige ogen.

‘Dit is een heftig werk,’ zei ik om de conversatie op gang te houden.

‘Xavier is een fantastische kunstenaar en een goede vriend van mij. Vanwaar ken jij Xavier?’

‘Ik ken hem niet persoonlijk, ik ben hier om een eerste indruk te krijgen van zijn werk. Ik wil er een artikel over schrijven voor een kunstmagazine.’

‘Aangenaam, ik ben Carlos.’

‘Nina.’

Carlos leidde me van het ene schilderij naar het andere. Hij had gelijk, Xavier was een heel getalenteerd schilder die verrassende werken maakte. Met zijn sublieme kleurenpalet en zijn mysterieuze thema’s slaagde hij er telkens opnieuw in om de fantasie van de toeschouwer te prikkelen en hem mee te slepen in het tafereel.

Hier en daar was een rode stip te zien onder een werk. Verkocht.

‘Kom Nina, ik zal je even voorstellen aan Xavier,’ zei Carlos terwijl hij me een tweede glas wijn overhandigde.

Ik volgde hem door de menigte, wijn morsend op mijn schoenen. Hij bleef staan bij een man met asblond haar die net afscheid aan het nemen was van een paar mensen.

‘Xavier, wat een succes! Dit is Nina, een journaliste die een stuk over jou gaat schrijven.’

‘Aangenaam,’ zei Xavier terwijl hij me een droge warme hand gaf. ‘Laten we even gaan zitten.’ Hij ging ons voor naar een paar loungestoelen in een hoek van de galerie.

Xavier was een rustige, wat verlegen man van middelbare leeftijd. We praatten over zijn werk en maakten een afspraak voor een interview. Overmorgen zou ik terugkomen.

We namen afscheid. Carlos liep met mij mee naar buiten. Hij vroeg of we elkaar konden weerzien.

Een zwerm cupido’s fladderde door mijn buik. Ik wist niet wat me overkwam.

Ik zei ja.

Ik word wakker door een hardnekkig lawaai. Het duurt een tijdje voor ik beseft dat iemand zonder ophouden op mijn deur staat te bonzen. Nu is er ook een stem.

‘Nina, ik weet dat je thuis bent. Doe die deur nu onmiddellijk open of ik trap ze in!’

Op de hele wereld is er maar een mens die het lef heeft om zo tegen mij te spreken, Lise, mijn zus.

Ik krijg met moeite mijn ogen open. Het lijkt alsof iemand met een hamer op mijn hoofd beukt. Toch slaag ik erin mezelf recht te hijsen en me uit bed te slepen. Wankelend bereik ik de voordeur.

In de spiegel op de gang vang ik een glimp op van mezelf. Mijn gezicht is vlekkerig en mijn oogleden zijn zwaar opgezwollen. Mijn haar kleeft in vette slierten op mijn schedel. Ik zie er vreselijk uit.

Ik zet de deur op een kiertje.

‘En waar heb jij al die tijd uitgehangen?’ schreeuwt Lise. Misselijk krimp ik ineen.

Bruusk duwt ze de deur verder open en ze deinst een eindje achteruit als ze me ziet. Misschien komt het door hoe ik eruitzie, misschien omdat ik stink.

‘Nina, wat is er met jou gebeurd? Ik probeer je al meer dan een week te bereiken. Ik was doodongerust.’

Ik kan alleen maar een hijgend geluid uitbrengen. Snikkend laat ik mij op de koude vloertegels zakken. Lise hurkt naast mij op de vloer en slaat haar arm rond mijn schouders.

‘Carlos?’ vraagt ze met tedere stem.

Ik kan alleen maar knikken, praten lukt me niet.

Ze laat me uithuilen zonder iets te zeggen. Ik hoef niets uit te leggen, ze kent het verhaal.

Hoelang we daar blijven zitten weet ik niet, maar opeens staat Lise recht.

‘Nina, neem een douche, je stinkt.’ Gehoorzaam laat ik me door Lise overeind helpen.

Alsof ik een stokoude vrouw ben, begeleidt ze mij naar de badkamer. Lise neemt een schone badhanddoek uit de kast en legt die op de warme radiator.

‘Ik ga ondertussen koffie zetten en ik heb zelfgebakken notenbrood meegebracht,’ zegt ze opgewekt.

Ik proef bittere gal en geef over in het toilet.

Twintig minuten later en nog steeds misselijk zet ik me bleek en slap als een vod aan tafel. Een paar toastjes springen vrolijk op uit de broodrooster.

Lise heeft de tafel gedekt. Versgeperst sinaasappelsap in twee wijnglazen, een paar sneetjes notenbrood, netjes geschikt op een bord. De koffie is klaar en er liggen een paar spiegeleitjes te sputteren in de pan.

‘Ik hoef niks, Lise, ik voel me niet zo goed.’

‘Je moet iets eten, Nina. Een eitje haalt de alcohol uit je lever en vers sinaasappelsap zit vol vitaminen. Komaan, drink op, dit is precies wat jij nu nodig hebt.’

Lise is een gezondheidsfreak die thuis brouwsels maakt zoals kombucha, kefir en maakouda. Ze zit boordevol weetjes en kweekt geneeskrachtige kruiden in potten. Voor elke kwaal bestaat een kruid, is haar motto.

‘Ik drink wel een kop thee,’ protesteer ik.

Waarschijnlijk heeft ze medelijden met mij want ze vult zuchtend de waterkoker en hangt een zakje kamillethee in een kop. Met een afkeurende blik natuurlijk want niets kan tippen aan haar zelfgekweekte en gedroogde kamillebloemen die ze thuis in een blikken doos bewaart naast de lindebloesems en de brandnetels.

Met kleine voorzichtige slokjes drink ik mijn thee terwijl Lise onverstoorbaar haar ontbijt naar binnen werkt.

‘Heeft die klotzak je weer gedumpt?’

‘Dit was de laatste keer, Lise, ik wil hem nooit meer zien. Ik ben zijn leugens en zijn bedrog kotsbeu. Het is genoeg geweest.’

‘Dat heb ik je al vaker horen zeggen, Nina. Carlos maakt je kapot, kijk naar jezelf. Geen enkele vent is dat waard!’

Ik voel de thee omhoogkomen en haast me naar de badkamer met mijn hand voor mijn mond.

‘Kots Carlos er maar uit, dan is hij sneller uit je systeem,’ hoor ik Lise roepen vanuit de keuken. ‘En ga daarna eventjes liggen.’

Als een uitgewrongen dweil zak ik gehoorzaam, als een gestraft kind, op de bank en laat ik mij toedekken met een fleecedeken.

Lise heeft een emmer binnen handbereik klaargezet. Een paar minuten later dommel ik in. De volgende uren breng ik half-slapend, half-wakend door op de bank, af en toe probeer ik een slok koud geworden kamillethee te drinken om die dan even later weer te lozen in de emmer.

Ik word wakker en voel me beter. De galcrisis is over. Op de achtergrond hoor ik de wasmachine draaien. Buiten begint het al te schemeren. Ik knip de verlichting aan en kijk met walging naar de witte en gele schuimige klodders die in de emmer drijven. Op weg naar de badkamer zie ik een briefje op tafel liggen. Het krullige handschrift van Lise.

Ik kom straks terug

X

P.S. Ik heb de sleutel

Ik giet de emmer leeg in het toilet. Een verlepte blonde vrouw van een jaar of dertig met donkere wallen onder haar ogen en een kapsel dat smeekt om een kapper, houdt me vanuit de badkamer-spiegel in de gaten. Ik zet de kraan van het bad open, giet er een flinke scheut badschuim in en poets mijn tanden.

In afwachting van een heet bad ga ik op zoek naar mijn gsm.

De chaos in mijn slaapkamer is opgeruimd. Het ruikt er fris en er liggen schone lakens op bed. De geur van Carlos voor altijd verdwenen in de wasmachine, flitst het door mijn hoofd. Mijn blik glijdt rond in de kamer en blijft hangen bij mijn toilettafel. Er ligt een smal rechthoekig pakje op in zwart zijdepapier met een rode strik eromheen. Het cadeau dat ik voor Carlos heb gekocht. Een buitensporig duur Japans koksmes. Ik voel mijn tranen opwellen. De spullen van Carlos die hij liet rondslingeren, zijn verdwenen. Ik vind ze terug in een doos, uit het zicht onder

mijn bed geschoven. Ik kan het niet laten om erin te kijken. Deodorant, een flesje lenzenvloeistof, schoon ondergoed, een tandenborstel, mondwater, een pyjamabroek en een versleten trui. Ik begin stilletjes te huilen.

Lise en haar opruimwoede, waar bemoeit ze zich eigenlijk mee? Lise is de jongste van ons twee, maar ze beschouwt het als haar plicht om mij op tijd en stond eens goed haar gedacht te zeggen en in te grijpen als het met mij de verkeerde kant uitgaat.

Ons moeke heeft in onze kinderjaren een soort van rivaliteit tussen ons gecultiveerd. Het ging er altijd om wie de liefste was, de slimste, de dapperste, de gehoorzaamste, wie het beste piano kon spelen, de elegantste ballerina was.

We werden elkaars concurrenten, strijdend om de aandacht, de goedkeuring en de liefde van ons moeke.

Terwijl de buurkinderen met elkaar op straat speelden, oefenden wij muziek. Ik had totaal geen aanleg voor muziek, wat moekes frustratie opdreef. Ik probeerde enkele instrumenten, die zij had gekozen voor mij. Piano, viool, cello en gitaar. Tevergeefs. Lise daarentegen bleek een natuurtalent te zijn, zowel aan de piano als met de dwarsfluit en de saxofoon. In het ballet was ik dan weer gracieuzer. Ik was tenger en klein voor mijn leeftijd en zo soepel dat geen enkele spagaat mij te veel was.

Lise en ik hadden enkel elkaar om te spelen. Maar Lise kon niet tegen haar verlies en speelde vals. Ze ging klikken bij ons moeke of chanteerde mij. Soms konden we elkaars bloed wel drinken en gingen we elkaar te lijf, waarbij we alle technieken van straatgevechten gebruikten, inclusief bijten, haartrekken en krabben. Ik ben een jaar ouder dan Lise, maar zij was de sterkste. Ze leek wel bovenaardse krachten te bezitten. Meestal duurde het gevecht tot ons vake uit zijn slof schoot en ons elk een klinkende oorvijs verkocht of een emmer water over ons hoofd kiepte als om twee

vechtende katten uit elkaar te halen. Om het tafereel compleet te maken, veinsde moeke dan altijd een hartaanval.

Daarna volgde altijd een periode van elkaar dagenlang negeren tot we elkaar weer nodig hadden in een of ander complot tegen ons moeke. De strijd tussen ons bleef voortbestaan en manifesteerde zich later in elkaars vriendjes pikken als de ultieme verne-dering.

Ik vind mijn mobieltje terug in mijn handtas. Dood. Ik besluit het te reanimeren en stop de oplader in het stopcontact. Het bad is vol en ik laat me in het dampende te hete water zinken.

Met een rode huid, gehuld in een witte zachte badjas, ooit gekregen van Carlos, en met mijn natte haar gewikkeld in een handdoek, installeer ik me op de bank en trek ik een blikje cola open.

Ik tik mijn pincode in. Achtenveertig gemiste oproepen. Vooral van Lise. Ook een paar van mijn allerbeste vrienden. Ik begin de ingesproken berichten te beluisteren.

Lise: 'Nina, ben je thuis of bij Carlos?'

Lise: 'Waarom bel je niet terug?'

Lise: 'Bel me terug!'

Margot: 'Wat doen jullie met oudejaar?'

Peter: 'Kunnen we volgende week eens afspreken?'

Lise: 'Bel me, ik begin ongerust te worden!'

Lise: 'Nina, wat is er aan de hand?'

Oda: 'Komen jullie naar onze nieuwjaardrink?'

Lise: 'Waarom doe je niet open? Waar ben je?'

Redactiemedewerker: 'Dag Nina, kan je een interview doen? Bel voor uitleg.'